

Pavel M. (*2003), student projevující mimořádný zájem i vědomosti v oblasti historie. Jeho literární ambice jsou s tímto zaměřením úzce propojeny, píše výhradně populární žánry historické fikce.

Autor má vypsanou ruku, dovede tedy zcela suverénně psát o svém prostředí a konstruovat své typy zápletek, vše působí autenticky a pro čtenáře z okruhu milovníků žánru i čtivě. Dominuje především próza, ačkoliv i v poezii se M-ovi daří úspěšně imitovat určité základní rysy poetik minulosti (dvorská literatura, gotika). Vypravěč zůstává po vzoru středověku spíše v pozadí, ačkoliv rád čtenáře nechává v napětí a události a scény zahaluje tajemstvím i mysteriózní atmosférou. Složitě dějové konstrukce jsou založeny na tématech úkladů, magie, osudovosti a neúprosného boje (nejčastěji dobro a zlo, vnitřní démoni minulosti apod.). Časoprostor odkazuje ke dvěma konstantám – severské prostředí či oblast křížových výprav (země výchozí i Svatá země jako cíl). V jazyce autor přistupuje k formálním archaismům a obecnému knižnímu rázu. Autorova tvorba je prezentována ukázkou z prózy *Když se soused nevrátí* (2021).

1. Text patří mezi žánry fantasy: definujte ho s pomocí této ukázky.
2. Popište děj úryvku. Které vstupy vypravěče zvyšují napětí?
3. Proč má tento typ populárního čtení stále tolik příznivců?
4. Jak to celé dopadne? Objasněte s pomocí názvu.
5. Zamyslete se nad promluvami vypravěče a postav: je mezi nimi zásadní kontrast. Jaký?

Když se soused nevrátí

Prošli kolem Haarských kamenů a zastavili se. Před nimi se rozkládal nevelký prostor vykácených stromů. Mezi pařezy protékala černá mlha. Zbyšek udělal krok vpřed, aby lépe viděl. V tom momentu sebou mlha škubla a cosi z ní prudce vylétlo. Zbyšek tak tak stačil zvednout štít, aby se kryl. Kousek od jeho srdce se do štítu zabodl tenký dlouhý hrot. Mlha se začala kroutit a zvětšovat.

„Co to zase je?!“ volal zděšeně Zbyšek. Na něj moc lesa nejvíce působila. „Nekromant!“ ukazoval vzrušeně Randir.

V mraku, který se pomalu před nimi utvářel, se mihlo cosi temného, temnějšího než tma okolo. Než se ale stačili rozhodnout co dál, z černého dýmu začaly vyskakovat postavy. Vypadaly jako lidé, ale notně sešlí. Sedláci, kupci, vojáci. Všichni měli v obličejích prázdný výraz – byli posedlí. Pomalu se obraceli na nevíтанé hosty. Zbyšek, Gori ani Randir neváhali. Otočili se a chtěli utíkat zpět, když zaslechli vytí vlkodavů. Zabočili proto doprava a utíkali, co jim síly stačily. Gori stačil ještě za sebe hodit hrst malých ocelových ježků. Bylo to moudré, protože chvíli na to za sebou zaslechli bolestivé úpění. Stvůry je pronásledovaly, ale drželi si odstup. Zatím.

Řídká část lesa znovu přecházela v hustý porost, opouštěli pole Haarských kamenů. Stvůry je okamžitě začaly dohánět, čekaly, až bude kořist v houštinách, kde se bude hůře bránit. Začínalo pomalu svítat, když monstra znovu zaútočila. První, koho napadla, byl Gori. Trpaslík první výpad vykryl násadou obouruční sekery, ale druhý útok posedlého krýt nestačil. Zkroucená čepel ho zasáhla do ruky. Naštěstí přes zbroj nepronikla. Gori chtěl úder oplatit, ale dříve, než udeřil, zasvištěl vzduchem Zbyškův meč. Téměř okamžitě se k zemi skácelo bezhlavé tělo. Netvoři zaječeli a pravděpodobně by je všechny v mžiku zabili, kdyby skrze koruny stromů nezačaly prostupovat sluneční paprsky. Rychle se dali na ústup, poněvadž ve dne byli mnohem slabší.

„Vidíte?“ ukazoval Randir. Skrze úzký průhled mezi keři byla vidět stěna kamenného domu.

Proklestili se skrze křoví a došli na okraj mýtiny.

„Herbertův dům.“ povzdechl si Zbyšek.

„Jdeme!“ řekl rázně Gori.

„Počkej, co když tam je?“ zastavoval ho Zbyšek.

„Mám toho už dost! A navíc myslím, že bez hlavy se mu bude čarovat těžko!“ potěžkal Gori bradatíci v rukách a vkročil na mýtinu.

